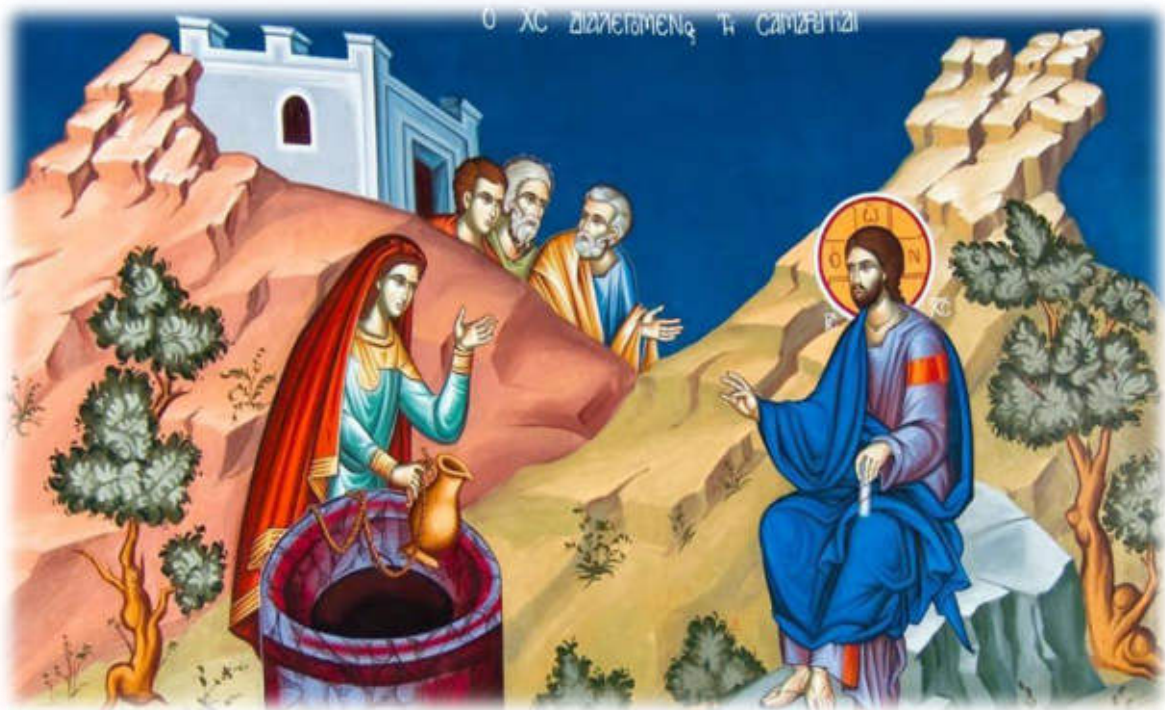

Η συνάντηση με τον Χριστό'

Γεώργιος Ι. Μαντζαρίδης, Ομότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ. 25
Μαΐου 2019

Η συνάντηση με τον Χριστό εκπλήσσει τον άνθρωπο. Και η έκπληξη αυτή δεν είναι ανεξήγητη ούτε παράλογη. Είναι δικαιολογημένη και λογική' είναι έκπληξη που δημιουργείται από την συνάντηση του σχετικού με το απόλυτο, του χρονικού με το αιώνιο, του κοσμικού με το θείο. Όποιος δεν αισθάνθηκε έκπληξη από την συνάντησή του με τον Χριστό, οφείλει να διερωτηθεί, αν όντως συνάντησε τον Χριστό, αν ένωσε πραγματικά την παρουσία του ως Θεανθρώπου.

Όταν ο άνθρωπος που υπόκειται στους περιορισμούς της κτιστότητας συναντιέται με τον Κύριο της κτίσεως, όταν το δημιούργημα αντικρύζει τον Δημιουργό του, προκύπτουν ασύμμετρες σχέσεις και δημιουργούνται απροσδόκητες εκπλήξεις. Και οι εκπλήξεις αυτές γίνονται συγκλονιστικότερες, όταν ο Δημιουργός ταπεινώνεται μπροστά στο δημιούργημά του, το σέβεται και προσφέρεται να το υπηρετήσει. Οι εκπλήξεις μάλιστα εδώ δεν περιορίζονται στην γενικότερη φύση των πραγμάτων, αλλά εισέρχονται συχνά και στις λεπτομέρειές τους.

Στην συνάντηση του Χριστού με την Σαμαρείτιδα, που έγινε στο φρέαρ του Ιακώβ, πρώτη έκπληξη είναι η ίδια η συνάντηση και ακολούθως η

σύναψη διαλόγου μεταξύ τους. Ο Χριστός απευθύνεται στην Σαμαρείτιδα και ζητάει νερό για να πιεί. Αυτή εκπλήσσεται και ρωτάει: «Πως εσύ, που είσαι Ιουδαίος, ζητάς να πιείς νερό από εμένα, που είμαι Σαμαρείτιδα;

Διότι δεν επικοινωνούν οι Ιουδαίοι με τους Σαμαρείτες» [1]. Η έκπληξη είναι δι-πλή η ακριβέστερα πολλαπλή. Πως ένας Ιουδαίος, ο Ιησούς, δια-λέγεται με άνθρωπο από την Σαμάρεια; Αλλά και πως απευθύνεται σε μία γυναίκα, και μάλιστα διαβεβλημένη, όπως καλώς ο ίδιος γνωρίζει; Και τέλος, το σπουδαιότερο, πως διαλέγεται θεολογικά και από-καλύπτει στην γυναίκα αυτήν την υψηλότερη και βαθύτερη αλήθεια του μεσσιανικού του κηρύγματος;

Κάθε έκπληξη που δοκιμάζει ο άνθρωπος προέρχεται από την συνάντησή του με κάτι καινούργιο, με κάτι απροσδόκητο· οφείλεται στην αντιμετώπιση κάποιας νέας πραγματικότητας, κάποιας πρωτόγνωρης περιοχής, κάποιου απροσδόκητου γεγονότος η κάποιας άγνωστης αλήθειας, που ως τότε αγνοούσε η αδυνατούσε και να φανταστεί. Οφείλεται δηλαδή σε κάποια αποκάλυψη. Αυτό παρατηρούμε και στην περίπτωση που εξετάζουμε.

Η Σαμαρείτιδα εκπλήσσεται από την εμφάνιση ενός Ιουδαίου, που παραμερίζει τους ρατσιστικούς φραγμούς της ακοινωνησίας με την φυλή της και διαλέγεται μαζί της· ζητάει νερό για να πιεί. Και πριν ακόμα συνέλθει από την έκπληξη αυτή, δοκιμάζει μία νέα έκπληξη ακόμα μεγαλύτερη, αλλά και πιο παράξενη. Ακούει ότι αυτός που ζητάει το νερό μπορεί να της προσφέρει ο ίδιος «ύδωρ ζων» [2]. Γι' αυτό δικαιολογημένα η Σαμαρείτιδα λέει: «Κύριε, δοχείο δεν έχεις και το πηγάδι είναι βαθύ· από που τάχα έχεις το ύδωρ το ζων; Μήπως είσαι μεγαλύτερος από τον πατέρα μας Ιακώβ, που μας έδωσε το πηγάδι και ήπια από αυτό και ο ίδιος και τα παιδιά του και τα ζωντανά του» [3];

Ο Ιησούς δεν απαντά, αν είναι μεγαλύτερος από τον Ιακώβ. Δεν προτάσσει την αυθεντία του. Σέβεται την ελευθερία της Σα-μαρείτιδας και την αφήνει να βρεί μόνη της την απάντηση στο ερώτημα που κάνει. Αυτήν άλλωστε την τακτική ακολούθησε ο Ιησούς και γενικότερα κατά την επίγεια δράση του. Έτσι ρώτησε και τους Αποστόλους : «Τίνα με λεγουσιν οι άνθρωποι είναι τον Υιόν του ανθρώπου; Υμείς δε τίνα με λέγετε είναι;» [4].

Ήδη όμως ο Κύριος με το «ζων ύδωρ» μετακινεί το επίπεδο της συζητήσεως. «Υδωρ ζων» είναι το τρεχούμενο νερό. Το νερό του πηγαδιού δεν είναι τρεχούμενο. Επομένως δεν είναι «ύδωρ ζων». Παρά ταύτα η Σαμαρείτιδα δεν φαίνεται να καταλαβαίνει την μετακίνηση που έγινε,

ούτε πηγαίνει ο νούς της σε κάποιο άλλο τρεχούμενο νερό. Κινείται στο συνηθισμένο δικό της επίπεδο. Σκέφτεται ακόμα το νερό που πήγε να αντλήσει από το πηγάδι και εξακλουθεί να απορεί. Αλλά και αν σκεφτόταν κάποιο τρεχούμενο νερό, πάλι δεν θα είχε καταλάβει, τι ακριβώς εννοούσε ο Χριστός. Λέγοντας ο Χριστός «ύδωρ ζων» άνοιγε μπροστά της έναν άλλον ορίζοντα. Έναν απεριόριστο ορίζοντα, στον οποίο και θέλει τελικά να την τοποθετήσει. Δεν εννοούσε κάποιο νερό που σβήνει οριστικά την σωματική δίψα, αλλά νερό που σβήνει την βαθύτερη υπαρξιακή δίψα του ανθρώπου και γίνεται πηγή ζωής. Νερό που ζωοποιεί τον άνθρωπο και αφανίζει τον θάνατο.

Η Σαμαρείτιδα νομίζοντας ότι κατάλαβε τα λόγια του Χριστού ζήτησε να της δώσει το περίεργο αυτό νερό, για να απαλλαγεί από το κοπιαστικό έργο της. «Κύριε, λέει, δώσε μου το νερό αυτό, για να μη διψώ και να μην έρχομαι εδώ να αντλώ νερό» [5]. Η γυναίκα νόμισε πως βρήκε μία εύκολη λύση στο καθημερινό πρόβλημά της. Ο Χριστός της μίλησε για υπερφυσικό νερό, για πηγή που αναβλύζει αιώνια ζωή. Εκείνη φαντάστηκε νερό φυσικό, που θα πιεί μία φορά και δεν θα ξαναδιψάσει ούτε θα χρειάζεται να πηγαίνει στο πηγάδι να το αντλήσει. Δεν μπορούσε να εισέλθει στον απεριόριστο ορίζοντα που άνοιγε ο συνομιλητής της.

Όσο ο άνθρωπος βρίσκεται εγκλωβισμένος στην εγκοσμιότητα, δεν μπορεί να συλλάβει υπερβατικές αλήθειες. Μπορεί να ξαφνιάζεται η να εκπλήσσεται. Μπορεί να απορεί η να θαυμάζει. Μπορεί ακόμα να φαντάζεται απίθανα πράγματα η παράδοξες καταστάσεις. Παραμένει όμως προσκολλημένος στον αισθητό κόσμο, δεσμευμένος στην κοσμική νομοτέλεια, περιορίζεται στους κτιστούς ορίζοντες. Κατατρώχεται με τα προβλήματα και τις ανάγκες της καθημερινότητας. Ο νούς του δεν ελευθερώνεται από αυτά. Δεν λειτουργούν οι πνευματικές του αισθήσεις. Ακόμα και όταν πληροφορείται για κάτι που υπερβαίνει την αισθητή αμεσότητα, το αντιλαμβάνεται κοσμικά, συναισθηματικά. Έχει αναζητήσεις, δοκιμάζει εκπλήξεις, αλλά κινείται πάντοτε μέσα στον ασφυκτικό χώρο και χρόνο. Σκέφτεται και ζει υποταγμένος στον νόμο της φθοράς και του θανάτου.

Το φράγμα, στο οποίο προσκρούει και σταματά κάθε σκέψη και ενέργεια του ανθρώπου, κάθε έκπληξη που δοκιμάζει η αποκάλυψη που συναντά, είναι σε τελική ανάλυση το φράγμα του θανάτου. Καμία απόκάλυψη, καμία επινόηση, καμία εφεύρεση, καμία τέχνη η επιστήμη δεν μπορεί να σπάσει το φράγμα αυτό. Όλα, όσα γίνονται γνωστά, αισθητά η προσιτά, περικλείονται στην προσκαιρότητα: «εντεύθεν» του φράγματος του θανάτου. Αν δεν υπερβεί ο άνθρωπος το φράγμα αυτό, αν δεν στρα-

φεί προς την αιωνιότητα, αν δεν βρεί την οδό που οδηγεί «εκ του θανάτου εις την ζωήν», δεν μπορεί να συλλάβει και να οικειωθεί την αλήθεια [6].

Παραπομπές.

1. Ιω. 4,9.
2. Ιω. 4,10.
3. Βλ. Ιω. 4,11-12.
4. Ματθ. 16,13-15.
5. Βλ. Ιω. 4,15.
6. «Μεταβήναι δει πρώτον ημάς εκ του θανάτου εις την ζωήν, είθ' ούτω δέξασθαι σπέρμα εν εαυτοίς άνωθεν του ζώντος Θεού». Συμεών Ν. Θεολόγου, Θεολογικός 2, 57-59, εκδ. J. Dar-rouzès, «Sources Chrétiennes», τομ. 122, Paris 1966, σ. 134.

Πηγή : www.antibaro.gr.